

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 354

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 21 decembrie 1994

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
129.		271.	
— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 55 din 19 august 1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994.....	1-2	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 38 din 5 august 1994 privind stabilirea unor forme de sprijin financiar pentru unitățile de cult cu venituri mici sau fără venituri și acordarea de indemnizații unor ierarhi și cadre din conducerea cultelor.....	3
270.		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 55 din 19 august 1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994.....	2	Decizia nr. 43 din 4 mai 1994	3-4
★		Decizia nr. 112 din 9 noiembrie 1994	4-5
130.		★	
— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 38 din 5 august 1994 privind stabilirea unor forme de sprijin financiar pentru unitățile de cult cu venituri mici sau fără venituri și acordarea de indemnizații unor ierarhi și cadre din conducerea cultelor	2	Decizia nr. 69 din 14 mai 1994	5-6
		Decizia nr. 103 din 2 noiembrie 1994	6
		★	
		Decizia nr. 114 din 15 noiembrie 1994	7-8

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 55
din 19 august 1994 privind majorarea limitelor minime
și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite
prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 55 din 19 august 1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994, emisă în temeiul art. 1 lit. i) din Legea nr. 72/1994 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 29 august 1994.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 10 octombrie 1994, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 6 decembrie 1994, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
ION SOLCANU

București, 20 decembrie 1994.
Nr. 129.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 55 din 19 august 1994 privind majorarea
limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale
stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 55 din 19 august 1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994 și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 19 decembrie 1994.
Nr. 270.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 38
din 5 august 1994 privind stabilirea unor forme de sprijin
financiar pentru unitățile de cult cu venituri mici sau fără
venituri și acordarea de indemnizații unor ierarhi și cadre
din conducerea cultelor**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 38 din 5 august 1994 privind stabilirea unor forme de sprijin financiar pentru unitățile de cult cu venituri mici sau fără venituri și acordarea de indemnizații unor ierarhi și cadre din conducerea cultelor, emisă în temeiul art. 1 lit. g) din Legea nr. 72/1994 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 19 august 1994, cu următoarele modificări:

1. La articolul 1 alineatul (1) se introduce, după cuvântul „contribuție“, cuvântul „lunară“.

2. La articolul 4, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, cu următorul cuprins:

„Sumele destinate acoperirii cheltuielilor menționate la alineatul precedent se asigură în anul 1994 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului.“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 octombrie 1994, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 6 decembrie 1994, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
ION SOLCANU

București, 20 decembrie 1994.
Nr. 130.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 38 din 5 august 1994 privind stabilirea
unor forme de sprijin financiar pentru unitățile de cult
cu venituri mici sau fără venituri și acordarea de indemnizații
unor ierarhi și cadre din conducerea cultelor**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 38 din 5 august 1994 privind stabilirea unor forme de sprijin financiar pentru unitățile de cult cu venituri mici sau fără venituri și acordarea de indemnizații unor ierarhi și cadre din conducerea cultelor și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 19 decembrie 1994.
Nr. 271.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 43*)

din 4 mai 1994

Antonie Iorgovan — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 1994, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș în Dosarul nr. 336/1993, Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 279/1992, invocată de recurenții-contestatori Szentyvanyi Istvan și Szentyvanyi Olimpia la termenul de judecată din 18 ianuarie 1994.

În susținerea excepției, recurenții-contestatori arată că Hotărârea Guvernului nr. 279/1992 este neconstituțională, întrucât prin art. 7¹ al acestei hotărâri este scoasă din competența instanțelor judecătorești verificarea legalității modului de desfășurare a licitațiilor pentru spațiile comerciale, ceea ce echivalează cu modificarea unei legi — Codul de procedură civilă — printr-o hotărâre de Guvern.

Punctul de vedere al instanței este că Hotărârea Guvernului nr. 279/1992 nu este neconstituțională, întrucât prin această hotărâre nu s-a modificat Codul de procedură civilă, ci s-a stabilit în competența consiliului de administrație al societății organizatoare a licitației soluționarea contestațiilor privind modul de organizare și de desfășurare a licitației.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,
având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 144 din Constituție și ale art. 24 din Legea nr. 47/1992, reține:

Articolul 144 din Constituție, reglementând expres și limitativ atribuțiile Curții Constituționale, prevede la lit. c) com-

petența Curții de a hotărî „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“. În același sens este și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Din aceste dispoziții legale rezultă că soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate privind hotărârile Guvernului nu este de competența Curții Constituționale, termenul „lege“ prevăzut de art. 144 lit. c) din Constituție având în vedere, exclusiv, actul legislativ adoptat, sub această formă, de Parlament și promulgat de Președintele României.

De aceea, controlul legalității actelor, normative și individuale, ale Guvernului, ale ministerelor și celorlalte autorități ale administrației publice, centrale sau locale, indiferent de materia la care se referă, este de competența instanțelor judecătorești, respectiv a secțiilor de contencios administrativ constituite prin Legea nr. 29/1990. Această concluzie se impune și atunci când ilegalitatea actului privește nerespectarea a înseși legii fundamentale, fiind emis prin exces de putere, adică cu depășirea limitelor și a condițiilor de exercitare a competenței organului emitent și chiar dacă ilegalitatea unui asemenea act se invocă prin intermediul excepției de neconstituționalitate. Practica Curții Constituționale este constantă în acest sens, ea pronunțându-se prin Decizia nr. 37 din 6 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, prin Decizia nr. 5 din 17 ianuarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 10 martie 1994, și prin Decizia nr. 7 din 16 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 22 martie 1994. Așa fiind, rezolvarea de principiu cuprinsă în aceste decizii își menține valabilitatea și în ce privește

*) A se vedea și Decizia nr. 112 din 9 noiembrie 1994, publicată în continuare la pag. 4.

soluționarea excepției de față, care vizează o hotărâre a Guvernului, deoarece nu au intervenit elemente noi față de deciziile anterioare și, pe cale de consecință, Curtea reține

Ca atare, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 lit. A.c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 279/1992 invocată de recurenții-contestatori Szentyvanyi Istvan și Szentyvanyi Olimpia în Dosarul nr. 336/1993 al Curții de Apel Târgu Mureș.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 4 mai 1994.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Antonie Iorgovan

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 112

din 9 noiembrie 1994

Vasile Gionea — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Miklós Fazakas — judecător
Ioan Muraru — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Szentyvanyi Istvan și Szentyvanyi Olimpia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 43 din 4 mai 1994.

La apelul nominal părțile lipsă.

Procedura legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, judecătorul-raportor prezintă pe scurt raportul întocmit.

Având cuvântul, procurorul pune concluzii de respingere a recursului ca nefondat, deoarece, potrivit art. 107 alin. (1) din Constituție, Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe, iar Curtea Constituțională, în temeiul art. 144 lit. c) din legea fundamentală, hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și ordonanțelor.

Președintele completului declară dezbaterile încheiate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 43 din 4 mai 1994, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 279/1992, invocată de Szentyvanyi Istvan și Szentyvanyi Olimpia în Dosarul nr. 336/1993 al Curții de Apel Târgu Mureș.

Împotriva acestei decizii Szentyvanyi Istvan și Szentyvanyi Olimpia au formulat recurs în termen legal, cu motivarea că cenzurarea legalității unei hotărâri a Guvernului, emisă prin exces de putere, este de competența Curții Constituționale, nelegalitatea având caracter de neconstituționalitate. Pentru justificarea acestei susțineri se critică conceptul constituțional de lege, care absolutizează un criteriu pur formal.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține:

Recursul formulat, având, ca unic motiv, competența Curții Constituționale de a cenzura legalitatea unei hotărâri a Guvernului emisă prin exces de putere, în acest caz nelegalitatea având caracter neconstituțional, urmează a fi respins, deoarece, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și ordonanțelor. Competența privind controlul legalității hotărârilor Guvernului aparține exclusiv instanțelor judecătorești, chiar și atunci când ilegalitatea actului privește nerespectarea a înseși Constituției. În acest sens este și practica constantă a Curții Constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 37 din 6 iulie 1993, rămasă definitivă prin nerecurare și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, s-a stabilit că, în ce privește controlul legalității actelor administrative, competența instanțelor judecătorești „se impune și atunci când ilegalitatea actului administrativ privește nerespectarea a înseși legii fundamentale, fiind emis prin exces de putere, adică cu depășirea limitelor și condițiilor de exercitare a competenței organului emitent“.

Cât privește critica din recursul formulat, referitoare la conceptul de lege, prin aceeași decizie — nr. 37/1993 — s-a statuat că „Prin lege se înțelege numai un act adoptat de Parlament. Concepția Constituției referitoare la controlul constituționalității legii are în vedere acest concept, rezultând din îmbinarea criteriului formal cu cel material, întrucât conținutul legii este determinat de importanța acordată de legiuitor aspectelor reglementate“.

Pentru considerentele arătate, recursul formulat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 43 din 4 mai 1994 urmează a fi respins.

Ca atare, în temeiul art. 144 lit. c) și art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul formulat de Szentyvanyi Istvan și Szentyvanyi Olimpia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 43 din 4 mai 1994.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 9 noiembrie 1994.

Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 69*)

din 14 mai 1994

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată:

În fața Curții de Apel Cluj, Secția civilă și de contencios administrativ, în Dosarul C nr. 111/1994, Societatea Comercială „Fimaro” — S.A. Cluj-Napoca a invocat excepția de neconstituționalitate a art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, arătând că el contravine dispozițiilor art. 41 și art. 135 din Constituție, care garantează dreptul de proprietate. Astfel, se susține că art. 7 instituie în sarcina proprietarului — Societatea Comercială „Fimaro” — S.A. Cluj-Napoca — obligația de a vinde locuințele de serviciu la simpla intenție a locatarului, anulându-se dreptul de dispoziție ca atribut al dreptului de proprietate garantat prin legea fundamentală.

Prin Încheierea civilă nr. 9 din 31 martie 1994, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției, apreciind că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece art. 41 alin. (1) din Constituție prevede garantarea dreptului de proprietate în conținutul și în limitele ce se vor stabili prin legi, iar art. 135 alin. (5) prevede și el tot reglementarea prin legi a situației bunurilor proprietate publică.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a solicitat, în baza art. 24 din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, susține că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 nu poate fi admisă deoarece aceste prevederi nu contravin art. 41 din Constituție. În susținerea acestui punct de vedere se arată că, urmărind evoluția reglementărilor legale în materie, în înlănțuirea lor logică, rezultă opțiunea constantă ca oricare chirieș al unei locuințe construite din fondurile statului ori din fondurile unităților economice sau bugetare de stat să devină proprietar al locuinței respective prin cumpărare, în condițiile în care, potrivit Legii nr. 15/1990, întreprinderile transformate în societăți comerciale sau regii autonome au devenit proprietare ale locuințelor construite din fondurile proprii.

Senatul apreciază că prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 sunt constituționale și, în consecință, excepția este vădit neîntemeiată.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, precum și prevederile art. 41, art. 43, art. 134 și ale art. 145 din Constituție, reține următoarele:

Curtea este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate invocate în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în cauză fiind vorba de o lege ulterioară adoptării Constituției.

Pe fond, prin art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat s-a stabilit că „Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.

Art. 1. alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Beneficiază de prevederile alin. 1 și chirieșii care nu sunt angajații unităților proprietare.

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1, conform Decretului-lege nr. 61/1990 și prezentei legi, se fac de către unitățile proprietare sau de către unitățile specializate în vânzarea locuințelor, pe bază de contract de prestări de servicii cu un comision de 1% calculat la prețul de vânzare.

Prin *locuințe de intervenție* se înțelege locuințele situate în incinta unităților economice sau bugetare de stat, cât și cele legate nemijlocit de îndeplinirea atribuțiilor de serviciu ale persoanelor care le ocupă.

Cu privire la art. 7 din Legea nr. 85/1992, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 10/1994, rămasă definitivă prin nerecurare și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 5 mai 1994, constatând că dispozițiile sale sunt constituționale. În același sens sunt și deciziile nr. 26, nr. 27 și nr. 28 din 23 martie 1994, rămase definitive și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 6 iunie 1994. Constituționalitatea art. 7 din Legea nr. 85/1992 s-a motivat în deciziile nominalizate prin aceea că:

— art. 41 din Constituție dă legii posibilitatea de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate. Astfel, deși în proprietatea societăților comerciale sau a regiilor autonome au intrat și locuințele construite din fondurile proprii, legislația, ulterior adoptării Constituției, a optiunii ca fiecare

*) A se vedea și Decizia nr. 103 din 2 noiembrie 1994, publicată în continuare la pag. 6.

chiriaș din asemenea locuințe să devină proprietar nu poate fi privită decât numai ca o limită stabilită de lege (art. 41 din Constituție) a dreptului de proprietate exercitat de societatea comercială în al cărei patrimoniu se află locuințele construite din fondurile proprii ale întreprinderii, așa cum de altfel tot o limită este și exceptarea de la vânzare a locuințelor de intervenție;

— se asigură chiriașilor dreptul și prioritatea la cumpărarea locuințelor, dând astfel expresie dispozițiilor art. 43 alin. (1) și ale art. 134 alin. (2) lit. f) din Constituție cu privire la obligația statului de a crea condiții necesare pentru creșterea calității vieții și, mai ales, de a lua măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent;

— este o normă de justiție socială și economică, dând posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea

căroră au contribuit direct sau indirect, în vechiul sistem statal-juridic. Ca atare, dispozițiile sale sunt nu numai conforme literei și spiritului art. 41 și ale art. 135 din Constituție, ci și legitimate din punct de vedere economic, social și moral.

Deoarece Curtea Constituțională s-a pronunțat, prin decizii rămase definitive, asupra constituționalității art. 7 din Legea nr. 85/1992 și nu au intervenit elemente noi care să conducă la o altă soluție, urmează ca excepția invocată să fie respinsă ca vădit nefondată în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Față de cele arătate, potrivit art. 144 lit. c) și art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 24 alin. (2) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, invocată de Societatea Comercială „Fimaro” — S.A. Cluj-Napoca în Dosarul C nr. 111/1994 al Curții de Apel Cluj.

2. Constată că, în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, Decizia Curții Constituționale nr. 10/1994 este obligatorie, iar rezolvarea procesului, în speță, de către Curtea de Apel Cluj, urmează a se face cu luarea în considerare a acestei decizii.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată astăzi, 14 iunie 1994.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Ioan Muraru

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 103

din 2 noiembrie 1994

Vasile Gionea — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Miklós Fazakas — judecător
Antonie Iorgovan — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului formulat de Societatea Comercială „Fimaro” — S.A. Cluj-Napoca împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 69/1994.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, părțile au fost lipsă.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosar s-a primit telexul nr. 31414/20172 din 1 noiembrie 1994 prin care recurenta arată că înțelege să-și retragă recursul declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 69/1994, ca urmare a modificării Legii nr. 85/1992, în acea parte care privește locuințele de serviciu.

Procurorul, având cuvântul, solicită să se ia act de retragerea recursului.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

la act de retragerea recursului declarat de Societatea Comercială „Fimaro” — S.A. Cluj-Napoca împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 69/1994, pronunțată în Dosarul nr. 37 C/1994.

Definitivă.

Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din 2 noiembrie 1994.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr.114*)

din 15 noiembrie 1994

Ion Filipescu — președinte
 Antonie Iorgovan — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Constantin Burada — magistrat asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate ridicată de Beleiu Gheorghe în Dosarul nr. 6923/1994 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 2 noiembrie 1994, concluziile părților și ale reprezentantului Ministerului Public fiind consemnate în încheierea cu aceeași dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea la 7 noiembrie și apoi la 15 noiembrie.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin acțiunea formulată, Beleiu Gheorghe a chemat în judecată Universitatea Independentă „Titu Maiorescu”, solicitând instanței obligarea părții la respectarea contractului de asociere didactică încheiat între părți. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că pârâta, prin adresa nr. 76 din 15 aprilie 1994, i-a comunicat că, începând cu luna mai 1994, înțelege să rezilieze convenția intervenită, deoarece dispozițiile art. 32 din Legea nr. 88/1993 privind acreditarea instituțiilor de învățământ superior și recunoașterea diplomelor nu permit continuarea acestei colaborări.

Cererea formează obiectul Dosarului nr. 6923/1994 al Judecătorei Sectorului 1 București, iar la termenul de 2 iunie 1994 reclamantul a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Legea nr. 88/1993, susținând, în esență, că ele sunt contrare art. 38 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar restrângerea unor drepturi nu este posibilă decât în cazurile limitativ prevăzute de art. 49 din Constituție. Mai arată că dispozițiile contestate sunt contrare art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale la care țara noastră este parte, astfel că încalcă și prevederile art. 20 din Constituție.

Judecătoria Sectorului 1 București, prin Încheierea din 2 iunie 1994, a suspendat judecarea cauzei și, în temeiul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, a trimis dosarul Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate. Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, judecătoria consideră că art. 32 din Legea nr. 88/1993 „aduce atingere dreptului la muncă care nu poate fi îngrădit, precum și libertății de a alege locul de muncă de către cadrul didactic implicat”.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat punctele de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, iar potrivit art. 5 din aceeași lege, relații de la Ministerul Învățământului.

În punctul său de vedere, Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată, nefiind vorba de o îngrădire a dreptului la muncă, și că dispozițiile art. 32 din Legea nr. 88/1993 nu încalcă nici prevederile art. 6 pct. 1 și nici ale art. 7 lit. d) din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale la care România este parte. Astfel, se arată că „Limitarea prevăzută în art. 32 al Legii nr. 88/1993, pentru cadrele didactice universitare, a dreptului de a preda la o altă instituție de învățământ decât la cea la care au funcția de bază, până la cel mult echivalentul unei norme didactice, s-a făcut prin lege, așa cum prevede art. 49 alin. (1) din Constituție și fără încălcarea dreptului la muncă”.

De asemenea, Guvernul consideră că nu se încalcă nici dispozițiile art. 20 din Constituție, art. 32 din Legea nr. 88/1993 fiind în concordanță cu Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, care în art. 6 pct. 1 prevede „dreptul la muncă include dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă sau acceptată...”, iar în art. 7 prevede că orice persoană se bucură de condiții de muncă juste și prielnice care să-i asigure, printre alte drepturi, și pe cel prevăzut de lit. d) „limitarea rațională a duratei muncii”. Se arată că la adoptarea acestei măsuri s-a avut în vedere situația creată prin înființarea a numeroase instituții de învățământ particular „fără a avea asigurate cerințele minime pentru desfășurarea unui învățământ superior de calitate”.

În relațiile primite de la Ministerul Învățământului se menționează care sunt obligațiile cadrelor didactice și se transmite în copie Ordinul ministrului învățământului nr. 8018 din 28 mai 1990 prin care au fost stabilite normele didactice săptămânale în învățământul superior. Cu privire la excepție, „roagă instanța să se pronunțe”.

Cele două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

Ținând seama de excepția ridicată, opinia instanței, punctul de vedere al Guvernului, relațiile Ministerului Învățământului, susținerile părților, dispozițiile constituționale invocate și de prevederile art. 32 din Legea nr. 88/1993, se rețin cele ce urmează:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională constată că este competentă să soluționeze excepția, fiind legal sesizată.

Art. 32 din Legea nr. 88/1993, ce formează obiectul controlului de constituționalitate, prevede în alin. (1) că un cadru didactic cu funcția de bază la o instituție de învățământ de stat sau particular poate efectua activități didactice prin asociere, indiferent de forma de angajare, la alte instituții de învățământ superior, până la cel mult echivalentul unei norme didactice stabilite în conformitate cu dispozițiile legale.

Art. 38 alin. (1) din Constituție prevede că „Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere”.

În același sens sunt și dispozițiile art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, care prevede că „Statele părți la prezentul pact recunosc dreptul la muncă ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă sau acceptată și vor lua măsuri potrivite pentru garantarea acestor drepturi”.

Dispozițiile art. 32 din Legea nr. 88/1993, limitând posibilitatea cadrelor didactice de a efectua activități la alte instituții de învățământ superior, contravin în mod vădit prevederilor textului constituțional citat.

De altfel, potrivit art. 49 alin. (1) din Constituție, exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

De asemenea, dispozițiile art. 32 din Legea nr. 88/1993 contravin și prevederilor art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat de țara noastră prin Decretul nr. 212/1974. Textul

*) Definitivă prin nerecurare.

respectiv prevede că statele părți recunosc dreptul la muncă, ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă și acceptată și se obligă să ia măsuri pentru garantarea acestui drept.

Potrivit prevederilor art. 20 din Constituție, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. Dacă există neconcordanță între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.

În lumina tuturor acestor texte, este de reținut că dreptul la muncă al unei persoane nu poate forma obiectul vreunei îngrădiri sau limitări, fiecare persoană fiind liberă să muncească în măsura posibilităților sale fizice și intelectuale pe care doar singură le poate aprecia.

Îngrădirea prevăzută de textul menționat este de natură, pe de altă parte, să conducă la o discriminare între cadrele didactice și restul salariaților, pentru care dreptul la muncă nu este limitat prin lege, nesocotindu-se în felul acesta și prevederile art. 16 din Constituție, care proclamă că cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Sintagma *limitarea rațională a duratei muncii*, la care se referă art. 7 lit. d) din Pactul internațional cu privire la drep-

turile economice, sociale și culturale, nu trebuie înțeleasă ca reprezentând temeiul unor îngrădiri aduse dreptului la muncă, ci, dimpotrivă, ca subliniind dreptul oricărui om care muncește de a nu fi obligat la efectuarea unor activități care să depășească posibilitățile sale.

Înlăturarea limitării activității cadrelor didactice, în această perioadă de organizare a învățământului privat recent înființat, care nu a avut încă posibilitatea să-și formeze cadre didactice proprii, deschide posibilitatea folosirii cadrelor cele mai bine pregătite, măsură salutară pentru ridicarea acestui învățământ la nivelul celui de stat, contribuind tocmai prin aceasta la asigurarea acelor *cerințe minime pentru destășurarea unui învățământ superior de calitate*.

În cadrul autonomiei universitare, garantată de art. 32 alin. (6) din Constituție, instituțiile de învățământ privat au interesul și posibilitatea conferită de lege și de contractul pe care îl încheie cu cadrul didactic să controleze îndeaproape îndeplinirea tuturor obligațiilor didactice ce-i revin acestuia, precum și nivelul științific al lecțiilor predate de el, înlăturând orice exercițiu abuziv al profesiei didactice.

Față de toate aceste considerații, excepția de neconstituționalitate urmează a fi admisă, textul art. 32 din Legea nr. 88 din 17 decembrie 1993 fiind neconstituțional.

Ca urmare, în temeiul art. 13 alin. (1) lit. A. c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Belei Gheorghe, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată de Judecătoria Sectorului 1 București, prin Încheierea din 2 iunie 1994.

Constată ca art. 32 din Legea nr. 88/1993 este neconstituțional.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 15 noiembrie 1994.

PREȘEDINTE,

acad. prof. dr. doc. Ion Filipescu

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, Calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sectorul 5,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,

Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, Str. Jiului nr. 163, sectorul 1, telefon 668.55.58.